

Anti Saar

Kuidas Meil asjad käivad

Pildid joonistanud Alvar Jaakson

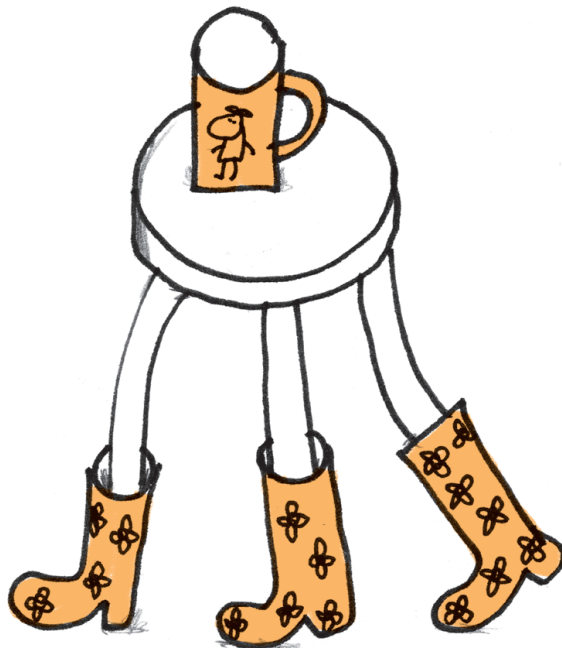

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital.

Toimetanud Priit Põhjala
Kujundanud Villu Koskaru

Esmatrükk 2013
© Anti Saar ja Tänapäev, 2014
Pildid © Alvar Jaakson

ISBN 978-9949-27-352-2
Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Peatükk null, mis ei räägi veel õieti millestki

Tere! Mina olen Vassel ja ma tahan sulle jutustada sellest, kuidas meil asjad käivad. Ma mõtlen seda niimoodi üldiselt, sest ma tean küll, et päriselt asjad ei käi. Käivad ikka inimesed ja loomad ja muud sellised – need, kellel jalad on. Lauad ja toolid muidugi mitte, nende jalad on puust. Ja veel paar aastat tagasi ei käinud ka mu väikevend Joonas, kuigi tal jalad, ja üldse mitte puust, juba sündides küljes olid. Mina käin küll juba ammu ja mul on tugevad jalad, ma võin palli nagu naksti üle meie plangu lüüa!

Aga see selleks. Et asjad käivad, nii lihtsalt öeldakse, oled ju isegi kuulnud. Ja sellest, kuidas nad meil käivad, ma sulle rääkida tahangi. Sina loe ja siis kirjuta mulle, kuidas nad teil käivad. Või veel parem, tule mulle külla, siis saame asjadest näost näkku rääkida! Meie juurde jõuda pole üldse keeruline. Kõige targem on tulla poole kuuese rongiga, sest siis oleme me kõik enamasti kodus: mina, Joonas, ema ja isa. Kui rongi pealt maha astud, mine kõigepealt üle sebra, siis läbi pargi, pööra koolimaja tagant vasakule ja varsti oledki päral: suur punane maja otse roheline kõrval. Meie majal on aadress

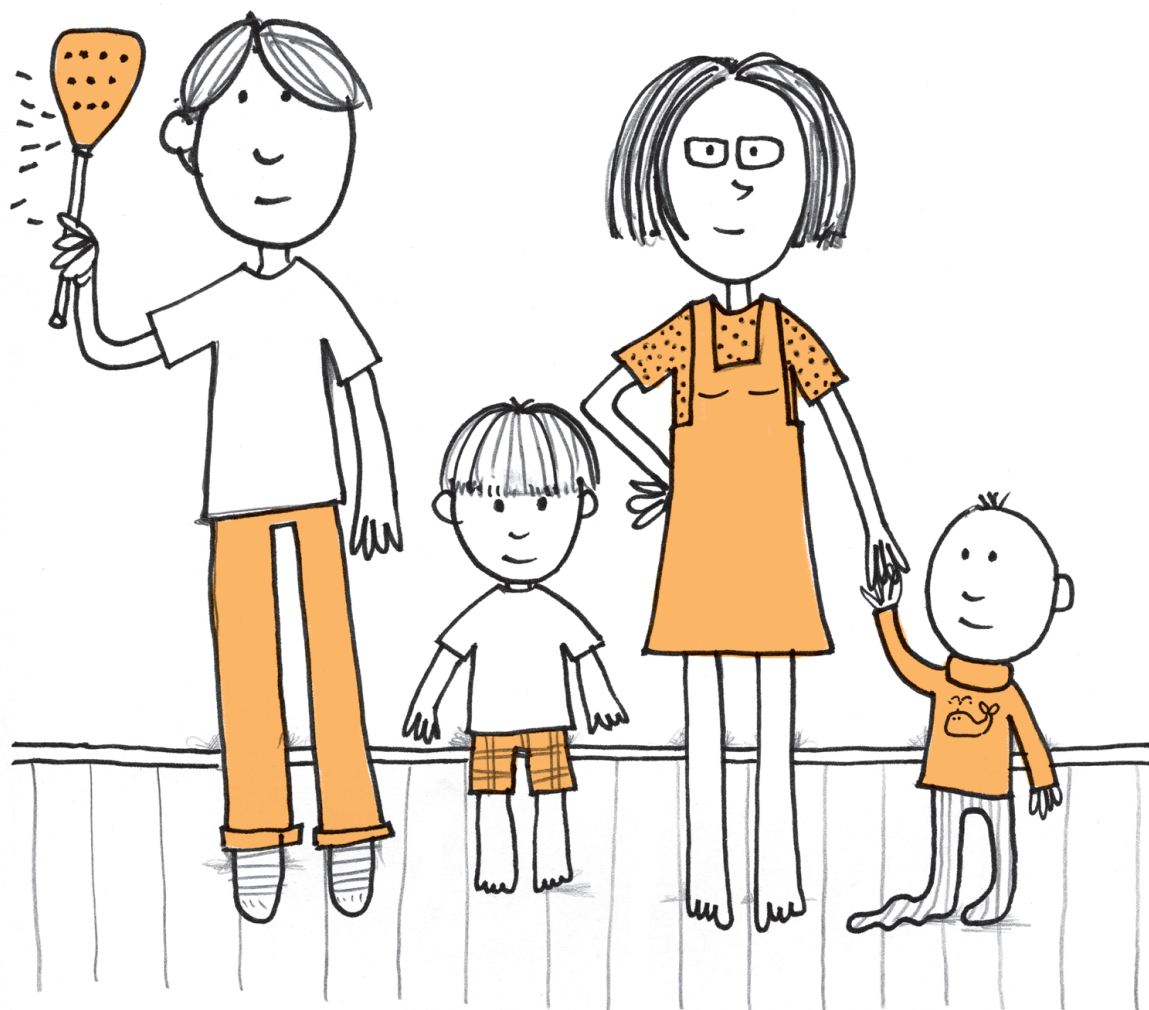

ka, aga selle kipun ma alailma ära unustama. Uksekood on mul igatahes meeles: C2357Y. See viimane täht on indrek ja tähendab „jess”! Nii et kui mul aadress ka vahepeal meelde ei tule, siis proovi seda koodi erinevate uste peal ja see, mis avaneb, ongi meie oma. Tere tulemast!

Aga nüüd asjast, õigemini asjadest. Meil kõigil käivad asjad isemoodi ja seda vist sellepärast, et me kõik oleme hästi erinevad, igäüks isemoodi. Kui sa meid pildi pealt vaatad, siis ei saa sa sellest võib-olla arugi. Meil kõigil on ju kaks silma, kaks kõrva, kaks nina ... ei, ikka üks nina, üks suu, paar käsi ja jalgu ning pruunid juuksed peas.

Aga seda pilti ära sa ülearu usu.

Esiteks pole ema juuksed üldsegi pruunid, vaid punased, aga ma ei saanud neid selliseks värvida, sest mu punane pliiats on kuhugi kadunud.

Teiseks on isal sageli habe. Aga mitte kogu aeg. Isa habe on nagu kärbes moosisaia peal: isa ajab habeme ära, aga habe tuleb alati tagasi. Habe tuleb isal lõua seest ja ma ei tea, palju seda seal veel on. Nii et kui sa meie pilti vaatad,

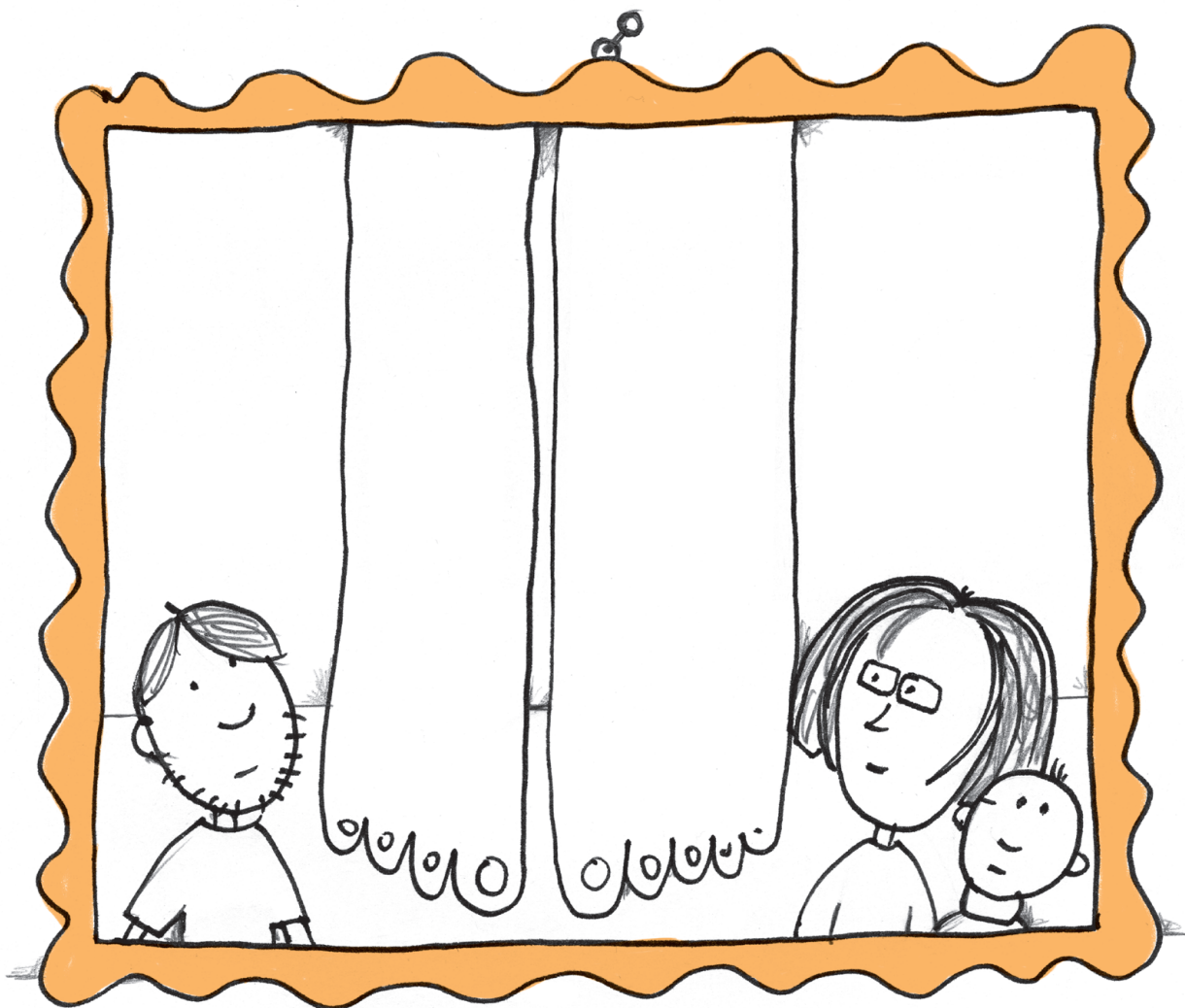

tad, võid isale pliiatsiga habeme ette joonistada. Aga sel juhul ole hoolas, et sa selle mõne nädala pärast uuesti ära kustutad!

Ja kolmandaks: mina ise olen pildi peal veel üsna väike. Aga selleks ajaks, kui sina seda pilti raamatust vaatad, olen ma võib-olla juba suureks jõudnud kasvada. Ehk isegi nii suureks, et ei mahuks enam pildile äragi – ainult jalad paistaksid! Nii võib muide täitsa vabalt juhtuda, sest ema ja isa arvavad, et kunagi kasvan ma neist mõlemast mööda. Seda

ütlevad nad siis, kui mõned püksid mulle jälle lühikeseks on jäänud või kui ma mõnda uut „suure poisi” särki selga proovin. No ja siis tahavad nad mõlemad mind kangesti hellitada ja sülle võtta ja kutsuvad pojukeseks ja puha.

Aga jah, erinevad oleme me tõesti. Ja päris mitmes asjas: näiteks mulle meeldib sõita rongiga, aga emale bussiga ja isale jalgrattaga. Minule meeldivad jalka ja arvutimängud, aga Joonale pusled ja peitus. Aga isale meeldib maksakaste. Ja vahel joob ta õlut, mida mina ja Joonas üldse ei joo. Ema mõnikord küll. Aga meile emaga meeldib lagrits. Ja Joonale meeldib asju loopida ja ennast Toomemäel lehtedes rullida. See meeldib muidugi minule ka. Ja emale, ehkki ta enamasti meiega võidu

ei rulli. Kindlasti mitte siis, kui tal on seljas see ilus tähniline mantel, mille isa talle reisilt tõi. See mantel meeldib talle rullimisestki rohkem! Isale meeldib ema tähniline mantel ka, aga rohkem vist ema ise, mantliga ja ilma. Veel meeldivad isale loomad, sest ta oli väiksena maapoiss. Mulle meeldivad ka loomad, aga ainult minust pisemad, näiteks lehmi ma natuke kardan. Aga Joonas kardab isegi kanu! Emal on kevaditi tedretäpid, isal on tennisereket ja minul jalgpall. Joonal pole peale mänguasjade õieti midagi. Eks ta ole veel väike ka, üle kahe aasta vana – vist nii umbes poole kolmene. Isa arvab, et ega

asju olegi väga palju vaja. Ja ema paistab temaga nõus olevat. Mina päris nii ei arva. Näiteks uut jojot on mul ikka hädasti vaja, sest vana viskas Joonas ahju vastu puruks. Ema ütleb, et kõige toredam on see, et me kõik üksteisel olemas oleme. Ja selles oleme me vist kõik ühel meelel.

